U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **N. T. T.,** zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnam, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti Ministerstva zahraničních věcí proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2017, č. j. 8 A 10/2017 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Odůvodnila ji tím, že se dne 28. 12. 2016 osobně dostavila k žalovanému (dále též „ZÚ ČR v Hanoji“) za účelem podání žádosti o udělení dlouhodobého víza a žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. V systému Visapoint měla registraci pouze pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, neboť jejímu manželovi se nepodařilo jiný účel registrace zajistit a registrace je přitom nezbytná k vstupu do prostor žalovaného v úředních hodinách. Nezákonný zásah žalobkyně spatřovala v jednání pracovníka žalovaného, který dne 28. 12. 2016 nejprve převzal její žádosti s předloženými náležitostmi a potom jí je vrátil, ač k tomu nebyl zákonný důvod.

[2] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 28. 12. 2016 vrátil žalobkyni žádost o udělení dlouhodobého víza

a žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR, byl nezákonný (výrok I.), a přikázal žalovanému obnovit stav před zásahem, tj. převzít od žalobkyně zpět její žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR s předloženými náležitostmi (výrok II.).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Ministerstvo zahraničních věcí (dále jen „stěžovatel“) brojilo proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Ke své aktivní legitimaci pro podání kasační stěžovatel uvedl, že ZÚ ČR v Hanoji je ve smyslu § 4 zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě, organizační složkou stěžovatele. S ohledem na nabytí účinnosti uvedeného zákona dne 1. 7. 2017 je třeba podle stěžovatele vyjít z odlišného právního stavu, než jaký byl účinný v době vydání rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, č. 3601/2017 Sb. NSS. Stěžovatel byl přesvědčen, že pokud by rozšířený senát rozhodoval až po datu nabytí účinnosti zákona o zahraniční službě, jasná dikce tohoto zákona by mu nedovolila dovodit pasivní legitimaci zastupitelského úřadu. Od 1. 7. 2017 je zastupitelský úřad organizační složkou stěžovatele v institucionálním i kompetenčním smyslu se všemi z toho plynoucími důsledky. Tento zákon poprvé v historii českého právního řádu upravil postavení zastupitelských úřadů, a to v § 4 odst. 1, podle kterého je zastupitelský úřad „*organizační útvar ministerstva zřízený za účelem plnění úkolů služby v zahraničí*“. Zastupitelské úřady tedy nejsou samostatnými organizačními jednotkami, ale jsou součástí stěžovatele jako jeho jiné organizační součásti (oddělení, odbory a sekce). S tím koresponduje § 4 odst. 3 uvedeného zákona, podle kterého „[z]*astupitelské úřady zřizuje a ruší ministr zahraničních věcí České republiky* […] *po projednání se státním tajemníkem ministerstva*“, a odstavcem 4 téhož ustanovení, podle kterého „[z]*řizuje-li ministr zastupitelský úřad, stanoví rozsah jeho činnosti, včetně toho, zda bude tuto činnost vykonávat pro více států, popřípadě též vymezí rozsah výkonu činností podle hlav III a IV*“. Existence zastupitelského úřadu je tak, podobně jako jiné vnitřní uspořádání stěžovatele ve smyslu počtu a struktury oddělení, odborů a sekcí, závislá na rozhodnutí ministra a státního tajemníka. Stejně je tomu co do rozsahu vykonávané činnosti.

[5] Takto nastavená institucionální rovina se promítá do roviny kompetenční. Zákon o zahraniční službě rozděluje činnosti vykonávané v rámci zahraniční služby na služby vykonávané v ústředí a činnosti vykonávané v zahraničí pouze z toho důvodu, aby bylo zřejmé, jaká činnost se provádí na území ČR a jaká na území přijímajících států. Z hlediska kompetenčního se ale stále jedná o výkon pravomocí svěřených stěžovateli v § 6 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky. Jinými slovy, zákon o zahraniční službě nesvěřuje zastupitelským úřadům žádnou samostatnou pravomoc, která by mohla představovat „*svazek kompetencí určitého typu*“. Na uvedeném závěru nic nemění ani § 16 zákona o zahraniční službě, jehož smyslem je pouze jednoznačné vymezení jednotlivých agend konzulární služby, které jsou s ohledem na svůj charakter vykonávány mimo území ČR.

[6] Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Azs 153/2016 – 52 dovodil pasivní legitimaci pouze na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu neexistence komplexní právní úpravy postavení zastupitelských úřadů a jejich vztahu ke stěžovateli ve zvláštním zákoně. V době rozhodování tohoto rozsudku byl zákon o zahraniční službě sice platný, ale nebyl účinný. V době rozhodování městského soudu v nyní posuzované věci však již účinný byl. Je proto třeba vyjít z postavení zastupitelských úřadů vymezených zákonem o zahraniční službě.

[7] I ze samotného zákona o pobytu cizinců plyne podle stěžovatele stejný závěr. Tento zákon nehovoří o zastupitelských úřadech proto, že by jim svěřoval samostatnou působnost či kompetenci na úseku udělování víz, ale z čistě praktického důvodu, aby adresáti dotčených ustanovení věděli, jaká podání ve vízové agendě jsou činěna na území ČR a jaká v zahraniční. Zastupitelské úřady tedy nejsou ekvivalentním subjektem ke stěžovateli, byť se znění některých ustanovení může takto jevit. Stěžejní pro posouzení pravomoci je § 166 zákona o pobytu cizinců, podle kterého: „*Ministerstvo zahraničních věcí vykonává státní správu ve věcech udělování víz v rozsahu stanoveném tímto zákonem prostřednictvím zastupitelského úřadu*“ (zdůraznění doplnil stěžovatel). Zastupitelské úřady jsou tedy při ve vízové agendě pouze prostředníkem výkonu kompetence stěžovatele.

[8] Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu personální, kontrolní či metodické pravomoci vedení instituce vůči jejím nižším článkům samy o sobě ještě nemusí znamenat, že v rámci takové instituce nemohou existovat nižší články jako samostatné správní orgány v kompetenčním smyslu. Je třeba ovšem vždy posoudit přesný charakter takové pravomoci vůči nižším článkům a míru jejich autonomie. Personální a kontrolní pravomoci stěžovatele ve vztahu k zastupitelským úřadům jsou identické jako k jakémukoliv jinému útvaru stěžovatele v ústředí. Stěžovatel vybírá a zařazuje zaměstnance na služební místa v zahraničí a provádí jejich kontrolu podle stejných pravidel uplatňovaných útvary v ústředí. Metodické vedení zastupitelských úřadů stěžovatelem není omezeno na vydávání obecných pokynů, ale zasahuje i do konkrétních řízení formou instrukcí, které si pro typově stejné i pro individuální případy vyžaduje konkrétní zastupitelský úřad. Jedná se tedy o udělování pokynů, od kterých se jednotlivé zastupitelské úřady nemohou odklonit. V praxi je tedy ingerence stěžovatele takového charakteru, že lze stěží hovořit o autonomii či přičitatelnosti jednání zastupitelským úřadům.

[9] Rozšířený senát považoval za klíčové kritérium otázku, zda pravidla řízení určité instituce umožňují bez změny zákona modifikovat kompetence jejích jednotlivých článků. Z výše citovaného § 4 odst. 3 zákona o zahraniční službě vyplývá, že rozsah výkonu zahraniční služby (včetně konzulární agendy) stanoví ministr. Ministr tedy může rozhodnout, že na určitém zastupitelském úřadě nebude konzulární agenda vykonávána buď vůbec, nebo pouze v omezeném rozsahu. Je sice pravdou, že pokud ministr rozhodne o výkonu vízové agendy na určitém zastupitelském úřadu v plném rozsahu, nebude moci takovou agendu bezprostředně vykonávat jiný útvar v ústředí. To však není odrazem rozdělení kompetencí, ale odrazem skutečnosti, že cizinci žádající o pobyt na území ČR se ve většině případů nacházejí na území třetích států, a jejich žádost je tak třeba přijímat právě tam.

[10] Podle stěžovatele nelze odhlédnout ani od praktických dopadů. Kapacita zastupitelských úřadů je v porovnání s kapacitou správních úřadů na území ČR velmi limitovaná. Vedení soudních řízení se zastupitelskými úřady jako s žalovanými by mohlo jejich činnost paralyzovat, příp. by to vedlo k výkonu činností souvisejících se soudním řízením na úkor ostatních agend. Je v zásadě dílem náhody, zda je na zastupitelský úřad zařazena osoba s právnickým vzděláním, která by jej mohla v soudním řízení kvalifikovaně zastupovat. Navíc v případě, že by zastupitelský úřad vystupoval jako stěžovatel v řízení před Nejvyšším správním soudem, bylo by takové vzdělání podmínkou podle § 105 odst. 2 s. ř. s. Dále vznikají problémy s účastí zástupců zastupitelského úřadu na jednání před soudem.

[11] Stěžovatel byl z výše popsaných důvodů přesvědčen, že jednání, které bylo podle městského soudu nezákonným zásahem a týkalo se výkonu veřejné správy zastupitelským úřadem, je od účinnosti zákona o zahraniční službě přičitatelné stěžovateli, coby jeho nadřízenému orgánu. Tento závěr má vliv na aktivní legitimaci k podání kasační stížnosti i pasivní legitimaci v řízení před městským soudem. Městský soud posoudil tuto otázku nesprávně a nesprávně nejednal se stěžovatelem jako s žalovaným. Soud tak nepovažoval vyjádření stěžovatele k žalobě za učiněné účastníkem řízení. Byť jej v rozsudku okrajově zmínil, není zřejmé, zda jej vzal vůbec v potaz.

[12] Dále stěžovatel nesouhlasil s tím, že jednání pracovníků ZÚ ČR v Hanoji ve věci žalobkyně bylo nezákonným zásahem. S ohledem na níže uvedený procesní postup Nejvyšší správní soud nepovažuje za účelné tyto další kasační námitky týkající se věci samé podrobně rekapitulovat.

[13] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

[15] Kasační stížnost je opravným prostředkem, který může proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví podat účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (§ 102 s. ř. s.).

[16] Stěžovatel však nebyl v řízení před městským soudem účastníkem řízení, ani osobou zúčastněnou na řízení. Námitkám stěžovatele, v nichž tvrdil, že s ním krajským soud měl jednat jako s žalovaným, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[17] Otázkou pasivní legitimace v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, který spočívá v jednání zastupitelského úřadu v rámci výkonu jeho pravomoci, po nabytí účinnosti zákona o zahraniční službě se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 3. 11. 2017, č. j. 4 Azs 168/2017 – 15. Potvrdil přitom, že nabytí účinnosti citovaného zákona nic nezměnilo na závěrech přijatých rozšířeným senátem v rozsudku č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, a že tedy zastupitelský úřad v rámci výkonu své pravomoci je správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. i po nabytí účinnosti zákona o zahraniční službě. V nyní posuzované věci soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit ani po zvážení argumentů předložených stěžovatelem v kasační stížnosti.

[18] V rozsudku č. j. 4 Azs 168/2017 – 15 soud zvažoval dopad zákona o zahraniční službě na závěry vyjádřené rozšířeným senátem v rozsudku č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, který se vztahoval k právnímu stavu před nabytím účinnosti citovaného zákona. Neshledal však, že by se aspekty, které rozšířený senát považoval za klíčové, přijetím zákona o zahraniční službě změnily.

[19] Při výkladu pojmu správní orgán vyšel rozšířený senát ze svého předchozího rozhodnutí ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014 – 58, č. 3257/2015 Sb. NSS, podle kterého je třeba vnímat pojem „*správní orgán*“ pro účely určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví především v rovině kompetenční, „*správním orgánem v tomto smyslu* […] *je svazek kompetencí určitého typu. Institucionální uspořádání či dokonce právní osobnost entity, jejíž součástí je uvedený svazek kompetencí, je pro posouzení, zda se u tohoto svazku jedná o správní orgán, zpravidla irelevantní či pouze pomocné kritérium*.“

[20] V usnesení č. j. Nad 288/2014 – 58 rozšířený senát stanovil také dílčí kritéria pro zodpovězení otázky, zda je určitá entita správním orgánem v kompetenčním smyslu, anebo pouze dílčí nesamostatnou složkou komplexnější entity, přičemž teprve tato komplexnější entita je správním orgánem v kompetenčním smyslu. Tato dílčí kritéria odpovídají i na námitky vznesené stěžovatelem v nyní předloženého kasační stížnosti, soud proto považuje za účelné je zopakovat:

> „[33] V obecné rovině nelze stanovit jednoznačné „technické“ pravidlo, podle kterého se jednoduše posoudí, zda určitá entita disponuje určitým svazkem kompetencí, takže má povahu správního orgánu ve výše uvedeném smyslu. Je však možno vymezit určité znaky, na základě jejichž analýzy lze takovýto úsudek zpravidla učinit.
>
> [34] Klíčovým znakem bude zákonné vymezení, komu jsou určité kompetence takříkajíc „přiděleny“, tedy kdo je má vykonávat, aniž by jimi mohl dále disponovat, zejména je svěřit v rámci určité institucionální struktury menším organizačním jednotkám, osobám, složkám apod. anebo je naopak převést na vyšší úroveň této struktury. Jestliže tedy zákon předepisuje, že existuje, a musí existovat (tj. nemůže být beze změny zákona zrušena či organizačně modifikována), entita nadaná určitými kompetencemi, je třeba tuto entitu považovat za správní orgán v kompetenčním („materiálním“) smyslu […].
>
> [35] Z toho je zřejmé, že velmi často bude v jednom správním orgánu či soustavě správních orgánů v institucionálním smyslu existovat řada entit, které budou správními orgány v kompetenčním smyslu, jelikož zákon s nimi počítá a svěřuje jim, a právě jen jim, určité kompetence, přičemž nepřipouští, aby jim byly uvedené kompetence bez změny zákona odebrány a převedeny na jinou entitu v rámci dané instituce či soustavy institucí. Složitou a vnitřně bohatě členěnou instituci naopak bude možno považovat za toliko jeden správní orgán v kompetenčním smyslu, pokud sama tato instituce může svoji strukturu bez nutnosti změnit zákon modifikovat tak, že jí svěřené kompetence budou v rámci této instituce vykonávat jiné její články, než tomu bylo doposud.
>
> [36] To, jak je určitá komplexnější instituce či soustava institucí řízena ve smyslu organizačním či manažerském (např. kdo jmenuje vedoucí jejích dílčích článků či kdo určuje náplň práce jednotlivých zaměstnanců těchto článků), může mít pro určení, zda v rámci takovéto instituce či soustavy institucí existují určité entity jako správní orgány v kompetenčním smyslu, význam pouze potud, pokud pravidla řízení této instituce umožňují bez změny zákona modifikovat kompetence jejích jednotlivých článků. Pokud ano, nasvědčuje to v té míře, v jaké je taková změna možná, spíše závěru o neexistenci samostatných správních orgánů v kompetenčním smyslu v rámci takové instituce a tomu, že tato instituce je správním orgánem v kompetenčním smyslu jen jako celek. Závěru o tom, že kompetence určité entity jsou vymezeny zákonem, zásadně nebrání ani to, že stanovení některých dílčích parametrů

> kompetencí zákon svěřuje podzákonnému předpisu či zákonem předvídanému vnitřnímu nebo statutárnímu předpisu řídící či organizační povahy.
>
> [37] Personální, kontrolní či metodické pravomoci vedení instituce vůči nižším jejím nižším článkům však samy o sobě neznamenají, že v rámci této instituce nemohu existovat určité nižší články jako samostatné správní orgány v kompetenčním smyslu – pokud takové články podle zákona existovat musí a pokud mají vymezeny určité kompetence, kterých nemohou být zbaveny, pak samotná skutečnost, že jejich vedoucí mohou být vedoucím celé instituce jmenováni či odvoláni, že tyto články podléhají určitému metodickému vedení a jiným formám kontroly „shora" a že v rovině institucionální, provozní (např. zajištění věcných a technických prostředků pro činnost, propojení informačními a komunikačními systémy apod.) tvoří pouhou součást určité komplexní instituce, jim nebere charakter správního orgánu v kompetenčním smyslu."

[21] Rozhodným kritériem pro posouzení pasivní legitimace je tedy zodpovězení otázky, kdo vykonával v dané věci své kompetence, tedy materiální pojetí pojmu správní orgán. Zákon o zahraniční službě odpověď na tuto otázku nezměnil.

[22] Nezákonný zásah měl podle žalobkyně spočívat v nepřijetí její žádosti o udělení dlouhodobého víza a žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR zastupitelským úřadem.

[23] Kompetence činit úkony ve věci těchto pobytových oprávnění je zákonem o pobytu cizinců rozdělena mezi Ministerstvo vnitra a zastupitelský úřad. Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na zastupitelském úřadu (§ 42a odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Zákon o pobytu cizinců tedy výslovně stanoví zastupitelskému úřadu kompetenci ve fázi „*nabírání žádosti* ", tedy ve fázi spočívající v organizaci systému přijímání žádostí a prvotního kontaktu se žadatelem. Zákon svěřuje zastupitelskému úřadu také oprávnění provést kontrolu žádosti a vyzvat žadatele k odstranění případných nedostatků (§ 169i odst. 2 zákona o pobytu cizinců, srov. § 169 odst. 14 téhož zákona ve znění do 14. 8. 2017). Z hlediska pravomocí svěřených zákonem o pobytu cizinců zastupitelským úřadům není nyní posuzovaná věc odlišná od jejich pravomocí při přijímání žádostí o zaměstnaneckou kartu, jimiž se zabýval rozšířený senát v rozsudku č. j. 10 Azs 153/2016 – 52.

[24] Ustanovení zákona o zahraniční službě, na která stěžovatel odkazuje (zejm. § 4 odst. 1 podle kterého je zastupitelský úřad „*organizační útvar ministerstva zřízený za účelem plnění úkolů služby v zahraničí* ") upravila pouze organizační uspořádání vztahu stěžovatele a zastupitelských úřadů. Organizační uspořádání však podle výše citovaných závěrů rozšířeného senátu není kritériem rozhodujícím, ale může sloužit pouze jako pomocné vodítko v hraničních případech a může mít význam pouze potud, pokud pravidla řízení této instituce umožňují bez změny zákona modifikovat kompetence jejích jednotlivých článků.

[25] Kompetence svěřené zastupitelským úřadům výslovně zákonem o pobytu cizinců však nemohou být zastupitelskému úřadu odňaty rozhodnutím ministra, jak tvrdí stěžovatel. Zákon svěřuje zastupitelským úřadům, a právě jen jim, určité kompetence, přičemž nepřipouští, aby jim byly uvedené kompetence bez změny zákona odebrány a převedeny na jinou entitu v rámci dané instituce či soustavy institucí. Rozhodnutí ministra či ministerstva, které by odnímalo zastupitelským úřadům pravomoc stanovenou zákonem

o pobytu cizinců, by bylo v rozporu s čl. 79 odst. 1 Ústavy, podle kterého lze ministerstva a jiné správní úřady zřídit a jejich působnost stanovit pouze zákonem.

[26] S ohledem na výše citovaná dílčí kritéria pro určení správního orgánu v materiálním smyslu, je také nerozhodná námitka, podle níž stěžovatel vybírá a zařazuje zaměstnance na služební místa v zahraničí a provádí jejich kontrolu podle stejných pravidel uplatňovaných útvary v ústředí. Tyto pravomoci, které souvisí primárně s institucionální strukturou, jsou pro posouzení rozhodné otázky podružné a nemohou bez dalšího ovlivnit vnímání zastupitelských úřadů jako správních orgánů v materiálním, resp. kompetenčním smyslu. Ani skutečnost, že stěžovatel má pravomoc vydávat pro konkrétní zastupitelský úřad závazný pokyn pro individuální věc nebo skupinu typových případů, uvedenému pojetí nebrání.

[27] Stěžovatel tedy mylně dovozoval svou kompetenci z institucionálního uspořádání v zákoně o zahraniční službě. Rozhodné je, že hmotně právní předpis, kterým je zákon o pobytu cizinců, svěřuje pravomoc k jednání, v němž je spatřován nezákonný zásah, zastupitelským úřadům.

[28] Soud nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatele, že zmínky o zastupitelských úřadech v zákoně o pobytu cizinců jsou pouze legislativně technickou pomůckou, jak prakticky rozlišit, které úkony je třeba činit v zahraničí. Tomuto tvrzení text zákona neodpovídá. Ustanovení § 166 zákona o pobytu cizinců, který stěžovatel označil v rámci zákona o pobytu cizinců za klíčový, vzal v úvahu již rozšířený senát v rozsudku č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, přičemž ani toto ustanovení, podle kterého „*Ministerstvo zahraničních věcí vykonává státní správu ve věcech udělování víz v rozsahu stanoveném tímto zákonem prostřednictvím zastupitelského úřadu*“, nemělo vliv na pojetí zastupitelských úřadů jako správních orgánů v kompetenčním smyslu. Citované ustanovení se od doby rozhodování rozšířeného senátu nezměnilo, soud proto neshledal důvod ani možnost se od závěrů rozšířeného senátu k tomuto ustanovení odchýlit.

[29] Praktické problémy se zastupováním v soudních řízeních, na něž stěžovatel poukázal, nemohou převážit nad tím, jak rozhodné kompetence definoval zákon. Pokud zákonodárce cítí problémy zmíněné stěžovatelem jako palčivé, je v jeho pravomoci, nikoliv v pravomoci soudu, aby otázku svěření kompetencí upravil jinak. Lhostejno, zda přímou změnou kompetencí pro správní řízení, nebo například oprávněním stěžovatele jako ústředního správního úřadu, aby vystupoval za příslušné zastupitelské úřady před soudy ve správním soudnictví. Pouhá změna institucionálního uspořádání, jak byla provedena, však není v tomto ohledu dostatečná.

[30] Soud proto uzavřel, že i v nyní posuzované věci jsou plně aplikovatelné závěry rozsudku rozšířeného senátu č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, podle kterého v oblastech výkonu pravomoci zastupitelského úřadu (tj. přijímání žádosti včetně upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, odstraňování jejich nedostatků, eventuální vyslýchání žadatelů a odkládání žádostí podaných „*nepříslušnému*“ zastupitelskému úřadu) je zastupitelský úřad správním orgánem v kompetenčním smyslu, a tedy žalovaným ve smyslu § 83 s. ř. s. v případě, že v souvislosti s výkonem těchto kompetencí má někdo za to, že bylo zasaženo tímto úřadem do jeho práv úkonem, který má povahu nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.

[31] Městský soud proto správně dovodil, že jednání, v němž žalobkyně spatřovala nezákonný zásah, bylo přičitatelné zastupitelskému úřadu, konkrétně Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Stěžovatel proto nebyl účastníkem předmětného řízení, neměl proto ani aktivní legitimaci k podání kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na skutečnost, že kasační stížnost byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, Nejvyšší správní soud ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 větou první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu